

5

Hoci nás Virginia ťahala do kopca zbesilým tempom, ešte sme nedorazili na internát, keď zvon ohlásil večeru. Automaticky som sa strhla, keď som ho začula v diaľke – to sa vo mne opäť ozvala moja deepdeanská výchova. Jedna z prvých vecí, ktoré sa v Deepdeane naučíte, je, že zvony sú posvätné. Naše životy sú rozdelené do častí medzi jedným a druhým a ignorovať zvonenie je jednoducho trestné. Najdôležitejším zvonom zo všetkých je ten, ktorý oznamuje večeru na intráku. Ak ho počujete a nezareagujete naň – alebo čo je horšie, ak tam vôbec nie ste a nepočujete ho – nuž, nedostanete večeru!

Samozrejme, vedela som, že sa topíme v oveľa väčších problémoch, než je zmeškané zvonenie na večeru, no napriek tomu som naň musela zareagovať.

Žiačky ešte stále prichádzali, keď sme vošli cez hlavný vchod do starého ošarpaného vestibulu, ale Virginia zave-

lila: „Počkejte tu!“ a my sme boli nútené nervózne postávať pod veľkými hodinami – ktoré nám ukazovali, že meškáme celé štyri minúty –, kým ona vybehla na poschodie po hlavnú vychovávateľku.

Hlavná vychovávateľka sa netvárila nadšene, keď si vypočula Virginiu. Spod školského klobúka na nás nevráživo hľadela prasacími očkami a ťažko dýchala nosom. Keď Virginia dohovorila, nastalo ticho. Cez zatvorené krídlové dvere som počula bľabotanie z jedálne. Potom k nám podišla naštvaná vychovávateľka, plesla nás obe po hlave (mňa silnejšie ako Daisy, napokon, ona len pomohla mojim klamstvám) a poslala nás hore do našej izby bez večere, aby sme premýšľali o tom, čo sme urobili. Keď sme sa vliekli po ošúchanom modrom koberci na prednom schodisku, zachytila som, ako vychovávateľka ide na večeru s Virginou po boku. Spoločne si niečo mrmlali a vrhali na nás zlovestné pohľady, aby sme vedeli, ako sme ich sklamali.

Cítila som sa strašne deprimovaná z toho, že mi neverili. Okrem toho, pomyslenie na to, čo som videla v telocvični, mi vyvolalo nepríjemnú pachuť v ústach, akoby na mňa liezla choroba. Daisy však mala skvelú náladu. Len čo sa dvere na izbe zavreli a my sme zostali osamote, skočila na svoju posteľ, ktorá zavrzgala (naše posteľe nemajú byť pohodlné) a zahlásila: „Vysvetľuj.“

„Nie je čo vysvetľovať,“ odvetila som, sediac vedľa nej, a bolo mi horšie ako kedykoľvek predtým. „Videla som slečnu Bellovú ležať v telocvični. Zrejme spadla z balkóna. Bola naozaj mŕtva. Ja som si to nevymyslela!“

„No, ja viem, že nie,“ povedala Daisy, akoby objaviť mŕtvolu učiteľky prírodných vied v opustenej telocvični bola tá najprirodzenejšia vec na svete. „Nikdy by si si takéto klamstvo nevymyslela. Lavinia možno hej, ale ty nie. Si si však naozaj istá, že bola mŕtva?“

Rozhorčene som sa vzpriamila, ale potom som si spomenula, ako slečne Bellovej padla hlava, a opäť mi prišlo zle. „Dotkla som sa jej a bola stále teplá, ale rozhodne mŕtva,“ dodala som. „Spadla. Povedala som ti, že musela spadnúť z balkóna.“

Daisy potiahla nosom. „Spadla?“

„Čo tým myslíš?“ spýtala som sa. Mráz mi behal po chrbte. Bola som taká vydesená z toho, že slečna Bellová bola mŕtva, že som poriadne nepremýšľala, ako k tomu došlo.

„Je to jasné,“ vyhlásila Daisy. „Nikto nespadne tak, že zomrie, potom vstane a odprace sa preč, všakže? Keď si prvýkrát našla telo, mohlo ísť len o nehodu. Ale keď sme sa ani nie o päť minút vrátili a telo zmizlo z pôvodného miesta – nuž. Nieкто ju musel zhodiť a potom sa zbavil dôkazov.“